

Det glömda folket

I sin ungdoms ljuva ungdomstid

gick de glada i hågen

till sitt jobb i fabriken i byn.

Det var goda tider

lönen kanske inte var stor

men det var arbete.

Åren går och går

en dag är deras kroppar

nötta och trötta.

De flesta längtade efter sin penion

de som orkade ända fram.

Ibland var det och är det döden

i andra fall demens.

och kanke även Alzheimers.

Det skrämmande är att
staten, som ska vara vi själv,
kallt räknar med allt detta
De som är pensionärer
är inte produktiva.

Därför ska de gömmas undan
helst helt undanskuffade
okända för samhället
och för världen.

Så dör de fortfar

det glömda folket.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren M M Mannheim med Poeter.se id #15374 innehar upphovsrätten